

Lluís Cercós

Lluís Cercós Casalé va néixer a Vilafranca el 13 de maig de 1953. Estudia Batxillerat a l'Escola Sant Ramon de Penyafort i COU a l'Institut Ausiàs March de Barcelona. L'any 1973 es matricula a medicina, estudis que cursa durant dos anys i que abandona per estudiar psicologia. Paral·lelament, es matricula a la Facultat de Belles Arts "Sant Jordi" de Barcelona. L'any 1975 fa la seva primera exposició individual a la sala de "la Caixa" a Vilafranca.

L'any 1978 finalitza els estudis de Belles Arts i comença a treballar com a professor de dibuix i pintura a l'Escola Alpe de Sant Cugat del Vallès (1981), i a l'Escola d'Arts i Oficis del Penedès (1982) – l'actual Escola Municipal d'Art Arsenal -, on treballarà fins el febrer de 1993. Durant aquest temps també treballa com a professor de dibuix a l'Escola Taller Francesc Layret i de monitor a Mas Albornà.

Participa en diferents exposicions col·lectives a Barcelona, Vilafranca i Vilanova. L'any 1985 exposa al Bar Zè. Participa tres vegades en el Firar't, del 1988 al 1990. L'any 1990 participa en una exposició col·lectiva de petit format a la Galeria Palma XII. L'any 1991 realitza la seva darrera exposició individual a la Galeria Kaixú de Vilafranca. Mor a Vilafranca el 27 de febrer de 1993.

Pintor, professor de dibuix i teòric de l'art i de la pintura

A Lluís Cercós no li agradava que parlessin d'ell com un artista i fugia de les tendències del món de l'art, del mercat, dels galeristes... En aquest sentit només volia ser un bon pintor perquè per a ell pintar era una manera d'escriure. Per a Cercós pintar significava entendre i explicar allò que l'envoltava i allò que desitjava, però també significava esbrinar i investigar les possibilitats de la pintura com a llenguatge.

Aquesta voluntat reflexiva entorn el color, les composicions o les tècniques pictòriques l'explorava des de la seva vessant de pintor però també, i sobretot, des de la seva vessant de professor de dibuix i pintura. La seva és una pintura de l'emoció, de la comunicació i fruit de la seva dèria per investigar el llenguatge literari, plàstic, teatral o cinematogràfic, entre d'altres. La seva pintura no és de fàcil consum, s'ha de mirar amb paciència i amb ganes de mirar i descobrir.